

De kwekerij van de familie Van Diepen uit het Noord-Hollandse 't Zand is met recht een familiebedrijf. Van jongs af aan was duidelijk dat de drie zonen **Dick, Ard en Koen** in het bedrijf zouden stappen. “We genieten ervan dat de kinderen meewerken en het met plezier doen”, aldus **Arie en Nanda van Diepen**.

Arie en Nanda van Diepen met hun zonen Dick (rechts) en Koen. Middelste zoon Ard ontbreekt op de foto.

→ OUD

‘Genieten van kinderen in het bedrijf’

Nanda: “Voorheen zat Arie met twee broers in het bedrijf, dat toen nog een exporttak had. Eén broer stopte, de ander zag de kwekerij niet zitten. Arie zag op zijn beurt de export niet zitten, dus toen is het bedrijf opgesplitst. We hebben de kinderen er heel bewust bij betrokken. Hen gevraagd wat zij wilden. De belangstelling was er al van jongs af aan. Als ze vrij waren van school, hielpen ze mee in de schuur of op het land.”

Arie: “We genieten er erg van dat de kinderen meewerken op het bedrijf. Het vooral ook met veel plezier doen. Als je ze in het najaar met de lelies in de schuur in de weer ziet; mooi is dat.”

Nanda: “Hetzelfde geldt voor het werk in de kwekerij en het uitzendbureau. Dick zit al even in het bedrijf, Ard is er sinds februari bijgekomen. Hij gaat vooral de uitzendtak doen. Koen is aan het afstuderen van school. Daarna komt hij ook in de firma, al springt hij nu ook al vaak bij.”

Arie: “Ard heeft eerst een jaar bij een technisch uitzendbureau gewerkt en ervaring opgedaan. Dat is goed te merken, hij is erg handig met computers en zo.”

Nanda: “Het is de bedoeling dat de jongens in de toekomst met zijn drieën het bedrijf overnemen. Natuurlijk is er een rolverdeling, maar ze moeten ook goed thuis zijn in de andere takken van het bedrijf, zodat ze waar nodig voor elkaar in kunnen springen.”

Arie: “Ard wordt nu ingewerkt bij het uitzendbureau en moet zich daarbij aanpassen aan de structuur van het bedrijf. Nanda is bijvoorbeeld heel precies. Als je wat belooft, moet je

het ook doen. Daar moet hij nog wel aan wennen.”

Nanda: “Maar hij doet heel goed zijn best, we zien hem groeien.”

Vertrouwen

Arie: “Natuurlijk hebben we wel eens flinke discussies onderling. Over het assortiment en de oppervlakte van de lelieteelt bijvoorbeeld. Of wat te doen met de bollen die over zijn.

Daar houdt Dick zich vooral mee bezig. We hebben wel eens andere inzichten, maar weten elkaar altijd goed te vinden. Soms is het wel moeilijk om een bepaalde leliesoort uit het assortiment te doen, sommige heb je al zo lang; daar ben je van gaan houden. En dan komt Dick die zegt: gooi ze er maar uit. Maar ja, het gaat er natuurlijk om of ze het op de markt goed doen.”

Nanda: “Meningsverschillen heb je altijd wel, maar we kunnen nog altijd goed om tafel samen. Dat gebeurt ook regelmatig, met het middageten of de koffie. Waar het dan over gaat? Meestal over het werk.”

Arie: “Het is de bedoeling dat ik en Nanda het wat rustiger aan gaan doen. Ik ben 64, dus dat mag best. We zijn van plan om volgend jaar naar Nieuw-Zeeland op vakantie te gaan.”

Nanda: “Maar dan moeten we wel zeker weten dat het bedrijf goed loopt.”

Arie: “Nanda kan het wat slechter uit handen geven dan ik. Ik vertrouw er wel op dat de jongens het goed doen.”

‘Ze durven nog niet zo goed los te laten’

FOTO'S MARIE WENNEKE

NIEUW

De familie Van Diepen tussen de pioenrozen, die de speciale aandacht van zoon Koen hebben.

Koen: “Ik ben aan het afstuderen bij een bloembollenbemiddelingsbedrijf en doe onderzoek naar het rendement van leliesoorten. Hoe je als kweker het meeste rendement kunt halen uit je investeringen. Die kennis kan ik natuurlijk ook goed gebruiken in ons eigen bedrijf. Als ik erin stap, wil ik Dick gaan helpen op de kwekerij. Ook hebben de pioenrozen en de afzet ervan mijn interesse. En het uitzendgeburen vind ik ook prachtig.”

Dick: “Ik heb in mijn schoolperiode op verschillende bedrijven in binnen- en buitenland rondgekeken, maar wilde na school toch graag thuis aan de slag. Er zijn altijd dingen die beter kunnen en ik houd me vooral bezig met hoe we beter en goedkoper kunnen produceren. Bijvoorbeeld door nieuwe leliesoorten te proberen. Dat is een lang traject: het duurt wel drie tot vijf jaar voordat je een optimale teelt hebt. Terwijl de prijzen op het moment slecht zijn. Toch ga ik voor het geld verdienen.”

Loslaten

Koen: “Er zijn al wel dingen veranderd in het bedrijf sinds wij meewerken. Vorig jaar is flink geïnvesteerd in het machinepark. Een nieuwe trekker aangeschaft en zo.”

Dick: “Het assortiment lelies is aangepast. Sommige oudere soorten doen het niet goed meer, dan moet je wat anders proberen. Ook als ze sentimentele waarde hebben.”

Koen: “Pa heeft eens een goede financiële klapper gemaakt met een leliesoort: de Marvellous. Daar is het huis toen van betaald en ook naar vernoemd. Dat moeten we nog steeds horen.”

Dick: “Beslissingen die genomen moeten worden in de kwekerij gaan in overleg met mijn vader. Wel werken we iets anders. Ik houd bijvoorbeeld van netjes, kan slecht tegen rommel. Soms is dat echter niet te voorkomen als je heel druk bent.”

Koen: “Dick is wel wat netter dan pa, ja.”

Dick: “Verder levert het werken met elkaar geen problemen op, al wil ik wel wat privé houden. Ik eet daarom meestal in mijn eigen huis. Maar samen koffie drinken of een keertje middageten is geen probleem.”

Koen: “Wat ons betreft levert het geen enkel probleem op als pa en ma het wat rustiger aan gaan doen. Ze kunnen rustig een maand of twee op vakantie gaan naar Nieuw-Zeeland. Nu gaan ze ook twee keer per jaar er tussenuit en dan is alles ook goed geregeld. We hebben een plan gemaakt voor noodgevallen. Ook zijn er onderlinge afspraken wie wanneer het werk doet. Mijn ouders durven het bedrijf gewoon nog niet zo goed los te laten.”

Bedrijfsgegevens

Kwekerij met 45 ha
lelies, 0,5 ha pioenrozen,
1 ha bijzondere
bolgewassen
Uitzendbureau voor
Poolse werknemers met
bijbehorende huisvesting
Een vaste medewerker
op de kwekerij, diverse
parttimers op het
uitzendbureau